

IKAR

30 ROKOV

S LÁSKOU KU KNIHAM

IKAR

Sladké vábenie

Johanna Lindseyová

Dostane ju do cudzieho náručia či radšej do svojho?

Sladké vábenie

Johanna Lindseyová

Preložila Miriam Ghaniová

IKAR

Johanna Lindsey
TEMPTATION'S DARLING

Copyright © 2019 by Johanna Lindsey
Translation © 2020 by Miriam Ghaniová
Cover design © 2020 by Matej Rudinský
Slovak edition © 2020 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-7259-0

Prológ

DVA KOČE NASLEDOVALI JAZDCA Z LONDÝNA SMERUJÚCEHO na odľahlú čistinku, kde nikto nemal počuť výstrely. Cesta trvala dlho, a tak mali duelanti ešte čas zmeniť názor. Lenže to sa stávalo iba zriedka.

William Blackburn cestou mlčal, kým jeho priateľ Peter neprestával vymenúvať všetky dôvody, prečo je duel chyba. Viackrát sa zmienil, že Rathbanovci sú dosť silní, aby prijali akúkoľvek výzvu, a nijaký duel ich nezlomí.

„Vystrel' na Henryho Rathbana len raz a žiadaj satisfakciu,“ prehodil Peter. „Ak sa nepreleje krv, môžete obaja odísť bez ďalších následkov.“

„Možno by si sa mal radšej viezť v koči Rathbanovcov ako v mojom.“

„Som tu, aby si pochopil, že sa všetko ešte dá zvrátiť, Will.“

„Nie, si tu, aby si dozrel na dodržanie všetkých pravidiel,“ namietol William. „Chceš si vypočuť, prečo som vyzval Henryho Rathbana na súboj?“

„Nehovor mi to. Som nestranný. Ak tá urážka bola priveľká, zastrelil by som ho aj sám, takže bude lepšie, ak to nebudem vedieť.“

„Ale ty vôbec nie si nestranný, veď sa vyjadruješ ako krvavý rozhodca.“

„Chcem, aby sa to skončilo bez ďalších dôsledkov.“

„Ak predpokladáme, že prežijem, tak potom sa budú dôsledky týkať mňa,“ namietol William. „Tento duel vyvolal môj hnev a nič ho nevymaže. Budem s ním musieť žiť.“

„Nepýtam sa prečo, tak ma prestaň pokúšať!“

„Nezaškodí chvíľa ticha, už sme na mieste.“

William vystúpil z koča prvý. Peter ho nasledoval s malou škatuľkou, v ktorej ležali duelové pištole. William mal jednu poskytnúť Henrymu Rathbanovi, ak si neprinesie svoju, prípadne prijať pištoľ od Henryho, ak mu ju ponúkne. Bolo mu jedno, akú zbraň použije. Zažil už duely bez obľúbenej zbrane aj predtým.

Henry si so sebou nepriviezol sekundanta, namiesto toho priviedol svojich dvoch bratov. Nebolo to podľa pravidiel, ale aj to bolo Williamovi jedno. Jazdec, ktorý ich sem sprevádzal, bol pravdepodobne lekár a na tomto mieste sa ocitol už aj predtým.

Henryho starší brat Albert Rathban s ním chcel prehodiť slovo, čo znova nebolo podľa pravidiel, ale William ustúpil nabok, aby si ho vypočul. „Nemalo to zájsť tak ďaleko. Požiadali vás, aby ste odvolali tento duel. Bude te strieľať do zeme, tým sa to vyrieši, inak oľutujete, prisahám. Nestavajte sa mi do cesty, Blackburn. Neprídem predsa o brata za takýchto hlúpych okolností.“

„Mali ste svojho mladšieho brata držať viac nakrátko alebo ho aspoň upozorniť, aby sa nesnažil nasadiť parohy starším mužom,“ odvrkol William a obrátil sa, aby zaujal svoje miesto v dueli.

Znova si to predstavil. Opäť mal pred sebou svoju manželku, nahú v ich posteli, videl aj holého Henryho Rathbana, ktorý tam ležal spolu s ňou. Nikdy by sa nedozvedel o ich pomere, keby sa nerozhodol prekvapiť ju v Londýne. Občas tam zašla aj bez neho, kým on zostal v Cheshire

s deťmi. Ona rada trávila niekoľko týždňov v sezóne v spoločnosti svojich priateľov. On uprednostňoval vidiek. Nikdy by nečakal, že bude taká podlá a zradí ho, keď nie je s ňou.

V tú noc, pravdaže, Henryho spoznal. Patrila medzi Kathleeniných nápadníkov ešte v tom roku, keď práve William získal jej ruku. Henry však očividne celkom neprehral. Stále si ho držala nablízku, hoci aj bez snubného prsteňa.

Zaslepený hnevom tak, že by Henryho na mieste zabil, William sa v tú noc rozbehol po svoju pištoľ. Kým ju nabíal a vrátil sa do spálne, Henry bol fuč a Kathleen plakala. Dušovala sa, že je nevinná. Prisahala, že ju Henry vydieral, aby sa stala jeho kompickou. Ale prečo to nepovedala Williamovi, aby jej to pomohol vyriešiť? Neveril už ničomu, jedine tomu, čo videl na vlastné oči.

Cítil zradu, zúril a iba zázrakom nenamieril v tú noc pištoľ na ňu. Vyhodil ju namiesto toho z domu a Henryho Rathbana vyzval na súboj. V priebehu toho týždňa prišli dva listy od Henryho bratov so žiadosťou, aby prestal prenasledovať nevinného človeka. Tvrdenie, že je nevinný, len prilialo olej do ohňa. Poslal im odpoveď s vysvetlením, prečo nemôže duel zrušiť. Viac už od bratov nedostal nič.

Postavili sa oproti sebe na trávnik, Henry sa tváril vyľakane. Obrátil sa a odkráčal na určené miesto. Nato sa obaja obrátili a vystrelili. William nemieril do zeme a Henry spadol, ako keby ho podťali. Lekár sa k nemu rozbehol, prezrel ho, no pokrútil hlavou a vyhlásil, že Henry je mŕtvy. William sa zohol, chcel sa presvedčiť sám. Počul, ako lekár v šoku vzdychol. Henry bol naozaj mŕtvy, ale to vôbec nezmiernilo Williamov hnev ani bolesť.

Peter ho ťahal naspäť do koča, aby čo najrýchlejšie odišli, lebo Rathbanovci sa tvárili hrozivo, no Albert ho zrazu po-

tiahol iným smerom. William vystrel ruku k svojmu priateľovi, ale Albert ho ťahal ku koču Rathbanovcov. Nechcel, aby niekto iný počul, čo sa mu chystal povedať.

Najstarší Rathban tak zúril, až sa William zľakol, že on ho teraz vyzve na súboj. Albert však iba zasyčal: „Vymyslite si nejaký dôvod, prečo ste zabili môjho brata!“

„Chytil som ho v posteli so svojou ženou!“

„Možno ste mali na duel vyzvať radšej tú svoju šľapku namiesto môjho nevinného brata. Len tak sa z toho nedostanete, Blackburn. Odídete z Anglicka navždy a už nikdy sa nevrátite, inak zničím celú vašu rodinu.“

„A zároveň aj svoju, však?“

„To ťažko. Henry v tom bol nevinne a dobre ste vedeli, že vôbec nebol skúsený strelec.“

„O tom som nepočul...“

Albert ho však prerušil: „Vy ste ho vyzvali na duel v domnienke, že pomstou bude vražda, ale on len podľahol zvädzaniu vašej ženy. Nemalo zmysel za to zomierať a vy z toho nevyviaznete bez utrpenia. Dokonca sme vás varovali, dali sme vám možnosť odvolať ten duel, ale vy ste ho aj tak zabili. Preto nadobro odídete z Anglicka, Blackburn, inak vaša rodina tvrdo zaplatí za to, čo ste dnes spáchali.“

William ani nepremýšľal, len prikývol. Záležalo na tom vôbec? Srdce už mal aj tak zlomené a manželstvo v troskách, takže bolo jedno, kde si bude lízať rany.

Len čo nastúpil do koča, Peter sa ho opýtal: „Čo chcel od teba?“

„Porozprávať sa o dôsledkoch, o ktorých si sa zmienil aj ty. Ale už je neskoro. Bude lepšie, ak sa to nedozvieš.“

Kapitola 1

VANESSA BLACKBURNOVÁ SEDELA NA OKRAJI BRALA S VÝHĽADOM na Severné more. Na Škótskej vysočine bol chladný jarný deň, ale ona bola dobre zakrútená v kabáte podšitom kožušinou a mala aj hrubú károvanú šatku, ktorú si natiahla na hlavu, keď sa zdvihol vietor. Nebola Škótkka, vlastne len trochu. Jej prastarý otec Angus MacCabe bol Škót, ale jeho najmladšia dcéra sa vydala za anglického grófa Blackburna. Vanessin otec William bol ich jediný syn, ktorý prežil.

Neďaleko bolo staré ohnisko, kde ona a jej otec zapalovali v zime za jasných nocí ohne, sedávali pri nich a pozorovali bizarné svetlá na severnej oblohe. To nádherné divadlo jej bude chýbať. Okrem toho sa jej bude cnieť aj za jazdením po kopcoch a údoliach, rybárčením, pomocou otcovi pri dobytku a koňoch, skrátka za všetkými vecami, ktoré mohla robiť jedine tu. Čoskoro bude musieť odísť.

A to sa jej vôbec nechcelo. Tu si užívala slobodu, od ktorej bola priam závislá. Nemienila sa jej vzdať, ale vedela, že musí aspoň na istý čas, kým navštívi svoju matku Kathleen. Už dopredu sa obávala rozhovorov a hádok medzi nimi, keď pricestuje do sídla Dawton v Cheshire. Ani na minútu nezabudla, aká tvrdohlavá a odhodlaná bola jej matka v presvedčení, že musí svoje tri dcéry uviesť do spoločnosti. Vanesse a jej sestrám dvojčatám už dávno vštepovala prísny režim, čo je vhodné a čo nie pre dámu na zachovanie patričného

dekóru. Otec hovorieval, že chce z nej urobiť bábku, a aj ona mala čoraz častejšie taký pocit. K výchove mal iný prístup, čo sa ukázalo po ich príchode do Škótska. Najal jej všelijaké opatrovatelky a vychovávateľky, ale jakživ sa pred ňou nezmieňovali o etikete.

Vanessa nikdy nezabudla na traumatické dni v ich živote, keď mala trinásť rokov. Bolo to hrozné. Rodičia na seba kričali a vyšli von, aby ich deti nepočuli, ale aj z diaľky bolo jasné, že sa osočujú. Sledovala ich aj so sestrami cez okno na poschodí, dvojčatá plakali. Ani jedna z nich nikdy nevidela, že by sa rodičia hádali a bili.

Neskôr v ten deň ju prekvapilo, keď našla otca v jeho izbe baliť sa a brať si všetky svoje veci.

„Kam ideš?“ opýtala sa ho.

„Preč.“

„Na ako dlho?“

„Navždy.“

„Prečo?“

„Opýtaj sa mamy,“ odvrkol zlostne, no potom sa na ňu pozrel a zbadal slzy v jej očiach. Otvoril náruč. Rozbehla sa k nemu, nemohla uveriť, že ju objíma posledný raz, ale on to len potvrdil, keď jemne dodal: „Je mi to ľúto, dievčatko, ale už sa nesmiem nikdy vrátiť.“

Vybehla z izby za mamou, ktorá mala takisto v očiach slzy, ale boli to slzy hnevu. Napriek tomu sa jej Vanessa opýtala: „Prečo otec odchádza?“

„Lebo musí. Nemá na výber, môžem ti prezradiť len toľko.“

„Vravel mi, aby som sa opýtala teba!“

„Áno, pravdaže, a ja som ti odpovedala. A teraz choď preč. Dnes som príliš nahnevaná, aby som sa naťahovala ešte aj s vami, dievčatá.“

Vanessa zvyšok dňa preplakala a napokon sa rozhodla, že potajme odíde s otcom. Dokonca nechala matke odkaz: *Ty si ho vyhmala. Nenávidím Ťa a už Ťa nikdy nechcem vidieť!*

William odchádzal v ten večer kočom, v ktorom mal všetko svoje imanie. Ona sa vybrala preč s prázdnyimi rukami. Naskočila dozadu do koča a opatrne vyliezla nahor. Kočič ju zbadal, vtedy si iba mlčky priložila prst na ústa. Otcovi sa ukázala až nasledujúci večer, lebo bola príliš hladná a už nevydržala dlhšie sa skrývať. Chystal sa ju ihneď odviezť naspäť, no pohrozila mu, že utečie znova. Prisahala, že nebude žiť v sídle Dawton bez neho, lebo nenávidí mamu za to, že sa s ním pohádala a prinútila ho odísť. Snažil sa jej vysvetliť, že to tak vôbec nie je, že to nebola Kathleenina chyba, ale podľa tónu jeho hlasu aj výrazu vedela, že klame. Napokon súhlasil, že môže bývať s ním, kým sa usadí, potom ju však odvezie domov. Dokonca v ten večer poslal manželke list, že Vanessa je s ním a v bezpečí. Otcovi sa nepodarilo uskutočniť pôvodný plán, hoci sa každých šesť mesiacov pýtal, či je pripravená na návrat. Vanessa zakaždým tvrdohlavo odmietla.

Otec už nebol taký ako predtým. Nepovedal jej prečo, hoci sa ho na to často pýtala. Jeho odpoveď znela zakaždým rovnako: je primladá, aby tomu rozumela. Zveril sa jej iba s tým, že pred odchodom z domu s mamou vymysleli dôvod, prečo opúšťa Dawton: cestuje do Karibiku skontrolovať ich majetok a investície a nebude sa ponáhľať do chladného, vlhkého Anglicka.

Vanessa po dovŕšení sedemnásteho roku pripomenula otcovi, že už nie je malá. Sadol si s ňou a rozpovedal jej celý nepríjemný príbeh. Vtedy začala Rathbanovcov nenávidieť, veď tá odporná rodina ohrozila život jej otca a pošpinila ich

meno. Indiskrétno správanie viedlo k duelu, v ktorom otec vyhral nad šľachticom menom Henry Rathban. Jeho rozzúrení príbuzní za ním prišli a vyhrážali sa mu, že zničia jeho blízkych. V ten deň zahynul jeden ich člen, takže aj otcova rodina musela o niekoho prísť. Oňho.

„Rathbanovci mi navrhli trvalý odchod z Anglicka,“ pokračoval otec. „Bolo to horšie ako oko za oko, no mohlo to dopadnúť aj tragickejšie. Vyhlásili ma za vraha. Najstarší brat Albert Rathban je gróf, ale rodina má aj predkov vojvodov. Sú dosť silní, aby ma obvinili z vraždy alebo ma sami zabili. Po prepuknutí škandálu by ste si ty a tvoje sestry nikdy nenašli vhodných partnerov. Moje manželstvo bolo beztak v troskách, preto som sa rozhodol odísť a zachovať dobré meno rodiny.“

„Tá indiskrétnosť sa netýkala teba, pravda?“

Zdalo sa, že jej otec neodpovie. Prešlo niekoľko minút čakania, nakoniec však odvetil: „Nie.“

To hovorilo za všetko a Vanessa bola rada, že sa nikdy nevrátila domov. Sestry jej chýbali a občas dokonca aj matka, ale už nie až tak veľmi. S otcom sa dohodli, že po dosiahnutí potrebného veku sa vráti do Anglicka.

Vanessa milovala život na Škótskej vysočine. Otec choval dobytok, kone a iné zvieratá, len aby sa niečím zamestnal. Aj ju to bavilo, ak jej dovolil, aby mu pomáhala. Dva saské kone, ktoré vzal so sebou z Anglicka, skrížil so škótskymi kobyľami z Clydesdal. Väčšina žriebät nebola taká štíhla ako saské kone, len jedno albínske tak pôsobilo. Vanessa si ho obľúbila a dala mu meno Snežko. Aspoň on mal byť s ňou. Možno napokon nebude musieť odísť...

Prešla si prstami po medených kučerách, ktoré si dala pred cestou skrútiť, lebo odmietala putovať v šatách a nechcela, aby ľudia na ňu nesúhlasne civeli, keď poces-

tuje v nohaviciach. Vtom zbadala, ako sa približuje nejaký tieň. Určite to bol jej otec. V dome s nimi žili aj dvaja sluhovia, manželský pár, ale tí sa nikdy nepribližovali k brálám. Obrátila sa a naozaj zbadala otca s tmavočervenými vlasmi, ktoré si nechal v posledných mesiacoch narásť dlhšie a poletovali mu vo vetre. Svetlomodré oči sa mu slabo leskli. Mali rovnakú farbu ako tie jej.

„Je štvrtok,“ prehodil otec. „Pôjdeme posledný raz na ryby, Nessi?“

Aj to jej bude chýbať, nikto ju už tak nebude volať. Tú prezývku jej dal hneď prvý mesiac, keď cestovali po Škótskej vysočine a hľadali kone a dobytok, čo by kúpili a chovali. Okrem toho natrafili aj na dvoch sluhov, ktorí boli ochotní s nimi žiť ďaleko od miest. Raz sa zastavili v jednom meste v blízkosti Loch Ness. Počuli legendu o monštre, ktoré vraj žije v jazere, miestni ho nazývali Nessi. Dokonca sa tam na jednu noc utáborili, či na vlastné oči neuvidia príšeru, o ktorej toľko ľudí tvrdilo, že ju naozaj videli.

Ráno sa na tom smiali, lebo príšera sa, pravdaže, neobjavila. William dal dcére prezývku Nessi, veď aj ona bola občas silná ako dračica.

Na rybačku nadšene prikývla: „Isteže! Ak to prežije náš čln.“

Uškrnula sa a vyskočila na nohy. Okrem mrazivých zimných mesiacov sa každý týždeň plavili na malom člne po hlbokých vodách a na večeru si domov priniesli ryby. Často žartovali, že sa malý čln roztriešti o bralá, ale nikdy sa to nestalo, lebo otec ho dobre ovládal. Zakaždým však z neho museli pri brehu vylievať morskú vodu.

„Podme na rybačku, ešte kým je slnko vysoko.“ Vanessa vykročila po chodníku vedúcom k skalnatému brehu

a pozrela na otca vedľa seba. „Nemusím odísť už tento rok len preto, že mám devätnásť rokov.“

Otec vzdychol. „Prijal som tvoj dôvod minulý rok, lebo túto jar sa majú dvojčatá oficiálne predstaviť v spoločnosti. Možno bude pre teba jednoduchšie zúčastniť sa naraz s nimi. Naozaj sa tu chceš ďalej skrývať, keď ťa na juhu čaká toľko dobrodružstiev? Minulú jar si bola ochotná rozprestriť krídla, až kým nenadišiel čas odchodu, potom si sa stiahla. Mal som pocit, akoby si sa niečoho bála.“

Uvoľnila objatie. „Bojím sa len toho, že ti zlomím srdce, keď ťa tu nechám samého. Prešlo už šesť rokov, otec. Možno Rathbanovci na teba dávno zabudli a konečne sa môžeš vrátiť do Anglicka.“

„Prišli o brata a na to ľudia nezabúdajú. Dokonca aj keď budete vy dievčatá bezpečne pod čepcom, taký škandál by mohol vám aj vašim novým rodinám ublížiť. A to nedopustím.“

„Veď to bol legitímny duel!“

„Rathbanovci to budú prezentovať inak. Mimochoďom, súhlasím s tým.“

Nenávidela tú rodinu, najmä najstaršieho Alberta, ktorý bol vykonávateľom pomsty voči jej otcovi. Musí predsa existovať niečo, čo by mohla urobiť. Mali by sa dohodnúť na tom, že šesť rokov vyhnanstva bolo pre jej otca akurát dosť. Pravdaže, odtiaľto nič nez môže, musí sa vrátiť do Anglicka.

„Ozaj,“ uškrnul sa otec. „Ak sa rozhodneš, že chceš manžela a deti, nesmieš byť stará dievka, ktorá premrhala všetky svoje šance.“

Zasmiala sa. „Dobre vieš, že to sa nestane. Koľkokrát si mi povedal, že som krásna? Alebo si žartoval? Možno som škaredá, preto nemáme v dome nijaké zrkadlá.“

Otec odfrkol. „Myslíš si, že nevidím, ako sama seba obdivuješ v zrkadlách obchodov vo Fraserburghu? Sama dobre vieš, aká si krásna.“

„Obdivovala som nové nohavice, ktoré som si práve kúpila.“

„Ha-ha!“

Zacmukala. „Krása je vec názoru a tvoj názor ovplyvňuje láska.“ Zdvihla prst, lebo sa zdalo, že otec chce niečo namietnuť. „Nič sa tým nezmení a okrem toho teraz nemám záujem o manželstvo. Ani keď zo mňa bude stará dievka, ako vravíš.“

„Možno si príliš slobodomyselná.“

Vedela, že otec žartuje, ale myslela to vážne, keď povedala: „Vydala by som sa len v tom prípade, keby som s manželom podpísala dohodu, že mi nebude hovoriť, čo mám robiť, a nedotkne sa mojich peňazí. A takého muža len ťažko nájdem.“

„Zlatko, bola by si prekvapená, čo sú muži ochotní urobiť pre lásku.“

Zamyslene sa usmial a Vanessa sa zadumala, či má na myslí jej matku. Kathleen, grófkou z Dawtonu miloval, takže sa podriadil jej želaniu a žil v jej dome namiesto toho, aby sa ona presťahovala k nemu. Nerozhodol sa kvôli titulu jej otca, markíza z Dawtonu, skôr v svojom záujme. On mal titul grófa z Ketterhamu a bol bohatší ako jeho manželka.

„Si výnimočná mladá a vzdelaná žena, vieš jazdiť aj strieľať,“ pokračoval William hrdo. „Okrem toho dobre poznáš, kedy žartujem. Raz sa zaľúbiš a ten muž určite urobí všetko, aby ťa mal po svojom boku. Myslím si, že som ťa do života pripravil dobre. Kiežby aj tvoje sestry, ale tvoja matka ich chcela vychovať sama. Máš už vhodný vek, dostatočný príjem, môžeš si kúpiť stajne a chovať kone, o ktorých si

vždy snívala. Ak sa vydáš, bude to oveľa ľahšie. Preto sa vráť k matke a sestram, choď s nimi do Londýna a najprv zlom niekoľkým mužom srdce.“

Zasmiala sa. Otec rozprával tak, ako keby sa všetky jej sny mali stať skutočnosťou. Sama cítila stále pochybnosti, no nepopierala, že by mohla byť zábava, keby sa krútila po tanečnej sále s niekoľkými lordmi. A v spoločnosti určite natrafí aj na Rathbanovcov. Musí prísť na to, ako ich prinútiť skončiť s pomstou voči jej otcovi, aby sa mohol aj on vrátiť domov.

Konečne sa dostali k brehu, zastali a zahľadeli sa na zvyšky člna plávajúce po hladine. Vanessa sa rozosmiala a po chvíli sa k nej pridal aj otec.

„Bol starý, asi narazil do skaly,“ prehodil.

„Som rada, že sa to stalo teraz. Bála by som sa, keby si vyplával na more sám. Sľúb mi, že si nezoženieš nový, aspoň kým neprídem na návštevu.“

„Ak mi na oplátku sľúbiš, že pri odchode nebudeš plakať.“

„Ja neplačem,“ uškrnula sa. „Vari vyzerám ako malé dievča?“

Kapitola 2

LONDÝNSKE SÍDLO PRINCA REGENTA CARLTON HOUSE bol veľký a honosný dom pripomínajúci palác. Montgomery Townsend kráčal po chodníku do veľkolepého sídla a vošiel foyerom do dobre osvetlenej poschodovej haly zdobenej mramorovými stĺpmi. Za halou sa nachádzala osem-

uholníková miestnosť, na jednej strane viedlo nahor veľké schodisko, na druhej bolo nádvorie. Okrem krásneho francúzskeho nábytku a dekorácií mali v Carlton House aj veľkú zbierku umeleckých diel, z ktorých väčšina sa vystavovala v Georgeových súkromných izbách.

Montgomery kráčaľ ďalej a vošiel do hlavnej predsiene, kde stálo veľa priateľov princa regenta. Čakali na Georgeov príchod, ak sa mu vôbec milostivo uráči. Dvere vľavo vedúce do súkromných miestností princa regenta boli zatvorené.

Montgomery sa priblížil k mužovi, ktorého poznal; volal sa Henry, ale nebol si istý, či ho môže vyrušiť. Nepáčila sa mu táto skupinka úlisných ropúch, ako ich sám nazýval, a nevedel sa pretvarovať. Jediným dôvodom jeho prítomnosti bolo rozhodnutie na vlastné oči spoznať Georgeovu extravagantnosť a zhýralý spôsob života. Okrem toho mohol získať aj dôležité informácie.

„Na čo má dnes náladu?“ opýtal sa muža. „Na peniaze, ženy alebo politiku?“

„Ťažko povedať, ale chcel vás vidieť. Asi ste jeho obľúbený spasiteľ.“

V jeho hlase si všimol náznak žiarlivosti. Montgomery nepochyboval, že každý muž v uvítacej hale by chcel byť na jeho mieste. Uvažovali vôbec o tom, že jediná chyba by mohla viesť k okamžitému vylúčeniu? George bol nevyspytateľný. A kde by boli bez láskavosti princa regenta? Pri svojich rodinách alebo ženách, alebo by znova utekali pred svojimi veriteľmi. Rozdiel medzi ním a nimi spočíval v tom, že mu bolo jedno, či ho vypudia z princovho najbližšieho kruhu alebo nie. Ešte väčšia odlišnosť spočívala v tom, že on tu nebol kvôli vedľajším motívom a nepotreboval láskavosť od budúceho kráľa.

Naopak, na okraji spoločnosti sa mu páčilo. Vďačil za krátkemu pôsobeniu v armáde. Neskôr sa zblížil s Georgeom a často mu kryl chrbát pri jeho záletoch. Raz mu do izby vtrhli akísi gauneri a hnali ho ulicami, oháňajúc sa palicami. Lord Chanders nemal nervy vyzvať ho na duel a lord Halstead by to aj rád spravil, ale nepoznal nič, čím by ho vyprovokoval, hoci on si myslel opak. Postupne mal už plné zuby byť regentov osobný obetný baránok a brať si jeho škandály na vlastné plecia znamenalo vysokú cenu, teda poškrvnenie povesti.

Montgomery teraz videl svoje poslanie slúžiť krajine inak ako na bojovom poli, hoci aj tam strávil nejaký čas. Nejestvoval veľký rozdiel v spôsobe, akým by si poradil s vlastnými alebo Georgeovými škandálmi. Kľúčovať pomedzi guľky v prvej línii pre muža čosi znamenalo; schytať guľku a prežiť ho mohlo prinútiť konať opatrnejšie, ale nestalo sa tak. Druhá guľka v boji ho trafila a poslali ho na šesť mesiacov domov, aby sa uzdravil. Otec ho prinútil sľúbiť, že sa nevráti do vojny na polostrove, kde slúžil, ani nikam inam na kontinente, kde britské oddiely striedavo postupovali vpred alebo ustupovali. To bolo pred dvoma rokmi. Otec ho však nemohol odradiť, aby prestal vyhľadávať škandály.

Každý týždeň si našiel novú ženu, no stratil o ňu záujem, skôr ako ju stihol nazvať svojou milenkou. Získal si povest' zhýralca, čo k nemu priviedlo aj Georgea. Obdivoval šikovnosť každého druhu vrátane situácií, pri ktorých sa vyžadovalo dosť odvahy. Lenže Montgomery sa zďaleka vyhýbal vydatým ženám. Kiežby to dokázal aj George. Princ si mohol namiesto nich nájsť celé zástupy slobodných krások.

Montgomery sa pohol k dverám, zaklopal a bez toho, aby počkal na odpoveď, vošiel. „George?“

Odkedy sa s ním Montgomery zoznámil, nedodržiaval nijaké formality. „Som rád, že vás spoznávam, George. Môžete ma volať Monty,“ povedal mu vtedy. Bolo to dosť trúfalé, na druhej strane mohol princa aj uraziť, lebo ho mal oslovovať vaša výsosť.

Nestalo sa tak a ešte v ten večer sa s princom spriatelili. Ten sa zasmial a hneď na úvod prehodil: „Dúfam, že budeme priatelia, Monty.“

Postupne sa naozaj skamarátili. Montgomery nesledoval Georgea ako verný pes, ako to robili tí, čo sa aj teraz zišli v hale. Namiesto toho sa objavil zakaždým, keď ho zavolali. Prišiel hneď, lebo bol zvedavý, ale George si s ním chcel len zahrať šach a porozprávať sa o svojej láske k umeniu, o radošti z toho, že pracuje s Johnom Nashom na prestavbe britského pavilónu, o tom, že strávil voľné dni pri mori a obáva sa, že mu jeho škandály prerastú cez hlavu, ak urobí chybu a začne si niečo s nesprávnou ženou.

Montgomery sa na tom bavil. Škandálov sa nebál, ale od princa sa vyžadovalo, aby sa správal slušne a galantne, keďže sa naňho upierali všetky pohľady v krajine. Keby niečo vyviedol, všetci, ktorí mu radili v spoločenskej aj politickej oblasti, by boli od hnevu bez seba. Rozhodol sa, že v tom bude princovi pomáhať, a aj sa mu darilo. Už prvý raz, keď ťahal Georgea z kaše, vytvoril precedens. George ho začal žiadať o rôzne diskkrétne láskavosti a on plával z jednej šlamastiky do druhej.

„Som tu!“

Montgomery kráčal za hlasom do pompézneho salóna. George sedel vo veľkom čalúnenom kresle, ktoré si obľúbil, hoci bolo dosť široké aj hlboké a asi mal problém z neho vstať. Preto pri ňom striehli dvaja lokaji, ktorých George odohnal, len čo zbadal Montgomeryho.

Princ regent veľmi rýchlo starol. Mal len niečo po päťdesiatke, ale priveľa nerestí, ktorých sa nedokázal vzdať. Na stole vedľa neho stála fľaša ópia spolu s karafou brandy a košíkom sušienok, ktorý nebol už ani dopoly plný.

Hoci bolo takmer poludnie, George nebol oblečený tak, aby mohol vyjsť zo svojich izieb. Mal na sebe dlhé nohavice a obyčajnú bielu ľanovú košeľu. Dokonca bol bosý. Nedávno sa začala šľachta dohadovať, či sa George náhodou nevráti k nohaviciam po kolená a pančuchám.

„Dostal som tvoj odkaz, George,“ oznámil Montgomery a sadol si na pohovku.

„To bolo pred tromi dňami, takže už poriadne meškáš,“ posťažoval sa George.

„Tvoji sluhovia ma nevedeli skôr nájsť. Neúspešne som sa skrýval pred posledným lordom, ktorému si nasadil parohy. Chanders za mnou poslal akýchsi gaunerov bažiacich po krvi. Nehovoriac o tom, že mi lord Halstead stále posielala pozvánky na duel a štyri z nich sa majú konať čo nevidieť.“

„Tak sa s ním stretni, veď si slúžil v armáde. Mal by si výborne strieľať.“

„Viem, preto nechcem duel,“ povedal neutrálne, ale zároveň presvedčivo.

„Chceš, aby ťa nazývali zbabelcom?“

„Nerád by som zabil človeka len preto, že prijmem vinu, ktorá ani nie je moja.“

Montgomery si dobre uvedomoval, že tým môže princa uraziť, ale George len zdvihol obočie a vzal si ďalšiu sušienku.

„Našiel si si nejaký iný úkryt?“

„Bývam niekoľko dní v mestskom dome svojho otca, kým si nenájdem niečo iné. Tí grobiani isto nevtrhnú do